

ZAUZEĆE

Širokog Brijega

Izjava oca provincijala

Pokoravamo se konačnoj odluci Vrhovnog suda Jugoslavije o zabrani raspačavanja knjižice Široki Brijeg.

Ipak smatramo potrebnim iznijeti nekoliko primjedbi.

Potpuno smo zadovoljni jedino što Vrhovni sud Jugoslavije, kao ni prethodno Vrhovni sud Hrvatske, nije potvrdio inkriminaciju Okružnog javnog tužilaštva iz Splita i Javnog tužilaštva SR Bosne i Hercegovine da su naša na Širokom Brijegu stradala braća »s oružjem u ruci i na drugi način za vrijeme II Svjetskog rata služili okupatoru u podjarmljivanju hrvatskog i drugih naših naroda« (odnosno da su »ne samo propagandom već i oružjem u ruci u toku oslobodilačkog rata služila okupatoru na podjarmljivanju naših naroda i narodnosti«), što ju je Okružni sud u Splitu bio potvrdio i svrstao u red »opće poznatih događaja iz naše nedavne prošlosti«. Ali nam ostaje žal što nije prihvaćen naš zahtjev da se utvrdi istinitost ili neistinitost te inkriminacije, tj. činjenice jesu li naša na Širokom Brijegu stradala braća uistinu »s oružjem u ruci i na drugi način... služili okupatoru» i kao takvi poginuli, ili su stradali nevini kako se tvrdi u knjižici Široki Brijeg. A bili smo ponudili

i brojne dokaze s naše strane! O tomu naime ovisi istinitost ili »izopačenost« temeljne tvrdnje u inkriminiranoj knjižici.

Ne zadovoljava nas obrazloženje u presudi Vrhovnog suda Jugoslavije, što polazi od pretpostavki da je »samostan u mjestu koje se onda zvalo Široki Brijeg, danas Lištica, bio pretvoren u snažno vojno utvrđenje Nijemaca i ustaša« i da je prilikom »osvajanja utvrđenog samostana« poginuo »i izvjestan broj franjevac«. A neosporna je povijesna činjenica da samostan nije bio nikakvo njemačko ili ustaško vojno utvrđenje. Na temelju naše prikupljene dokumentacije proizlazi, naprotiv, da kroz cijeli tijek borbi nikada nijedan vojnik nije s oružjem u ruci ušao u samostan. To su izričito zahtijevali fratri, i toga se držala sva vojska, tako da su i sami njemački oficiri odlagali oružje ako su htjeli ući u samostan ili crkvu. Što se pak gimnazije i đakčkog konvikta tiče, bili su na silu zaposjednuti, i fratri nisu mogli biti odgovorni za ono što se tamo događalo. Na temelju naše prikupljene dokumentacije proizlazi također i to da naša širokobriješka braća nisu poginula prilikom »osvajanja utvrđenog samostana«.

Ostajemo u uvjerenju, u

čemu nas je utvrdilo i mišljenje Vrhovnog suda Hrvatske, da smo svoje tvrdnje iznijeli u knjižici »na način koji ne može dovesti do uznemirenosti građana. U protivnom slučaju i sad bismo bili povukli raspačavanje knjižice. Ako je kod jednog dijela građana uznemirenost ipak nastala, uvjereni smo da je to posljedica nekih novinskih napisa, u kojima su iznesene brojne neistine kako u odnosu na našu stradalnu braću o kojima je u knjižici riječ tako i u odnosu na nas danas.

Zahvaljujemo odvjetniku Ivanu Mužiću što je obranu naše stvari preuzeo u svoje ruke i vodio je vještinom velika pravnik i izvrsnog poznavaoca povijesnih činjenica.

Zahvaljujemo također i svima koji su nas u svemu ovomu prijateljski pomagali.

Posebno zahvaljujemo vjericima širokobriješke kotline, a i čitave zapadne Hercegovine, koji su svojom ljubavlju i molitvama širokobriješkoj Gospi dali svoj doprinos za mir i dobro u ovoj našoj Hercegovini.

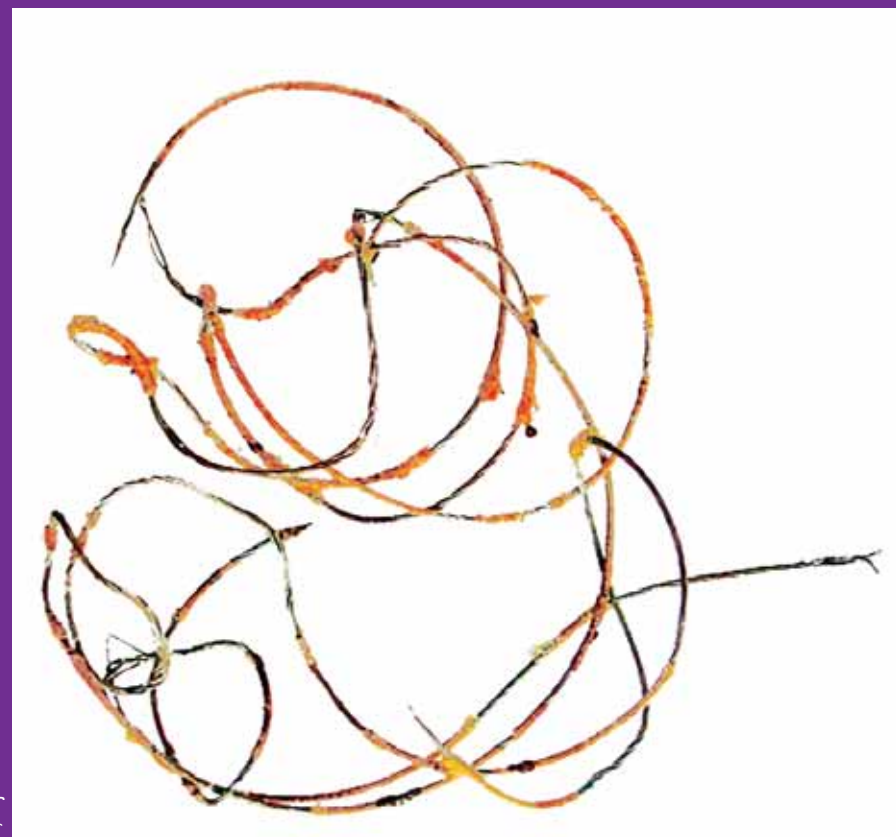
Mostar, 27. listopada 1971.

*Za hercegovačke franjevece:
dr fra Rufin Šilić
provincijal*

*Mir i dobro, 7, Mostar, 1971., str.
295. – 296.*

STOPAMA POBIJENIH

glasilo Vicepostulature postupka mučeništva »Fra Leo Petrović i 65 subračé«

*Žica kojom su bili vezani
pobijeni u Zagvozdu*

*Ostatci krunice i
habita pobijenih
fratara u
Zagvozdu*

Godina 1., broj 1 (1), Humac, srpanj, 2008., cijena 3 KM (12 kn)

